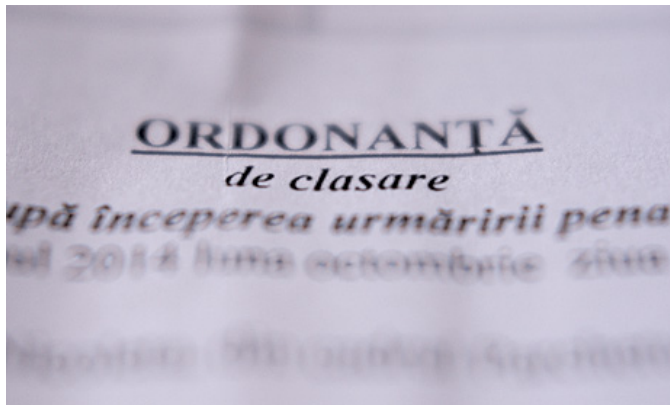




Egy ideje sokan köszönnek úgy, hogy „Szia! Mi lett aztán a biciklis sztoriddal?“, ezért leírom most ide, hogy ne kelljen annyit ismételnem. Kezdem ott, ahol abbahagytam, [az előzmények elolvashatók itt](#).

Július 15-én megírom ezt a rövid történetet. Nagy sikere van, [ez lesz az év legolvasottabb nem-halálos anyaga az uh.ro-n](#)

(két halálos balesetnek sikerül megelőznie). Lájkokban rekordot dönt, ömlenek a hozzászólások, az oldalon is és a Facebookon is.

Rengetegen érzik magukénak a sztorit, sok embernek van hasonló élménye, mindenkinek tele van már a valamije ezzel a helyzettel, sorra keresnek meg az emberek, elmesélik a saját történetüket és gratulálnak.

Az anyag megjelenése után pár nappal kerékpáros felvonulást szervezünk a városban a kollégákkal, amire sokan eljönnek, meglepően sokan.

Érzem, amint ez a szociális háló könnyedén kifog engem,

nem fogok ebben az ügyben seggre ülni. Nagy a közösség ereje, hiába támad a hatalom, ha melletted van a közösség. Ügyvédek gratulálnak, és biztosítanak afelől, hogy jogilag nem nagyon vagyok támadható, az ügyészségen a rendőröket fogják szidni, ha oda kerül az ügy. Eddig sem féltem, de most egy ritkán érzett béke, nyugalom érzése tölt el.



M. közli velem a jogaimat, hogy nem vagyok köteles nyilatkozni, ha nem akarok, ezentúl jogom van bármikor tanulmányozni a dossziét a rendőrségen adott körülmények között, előzetes kéressel. Ebből a jogaimos papírból kapok én is egy példányt, miután aláírom.

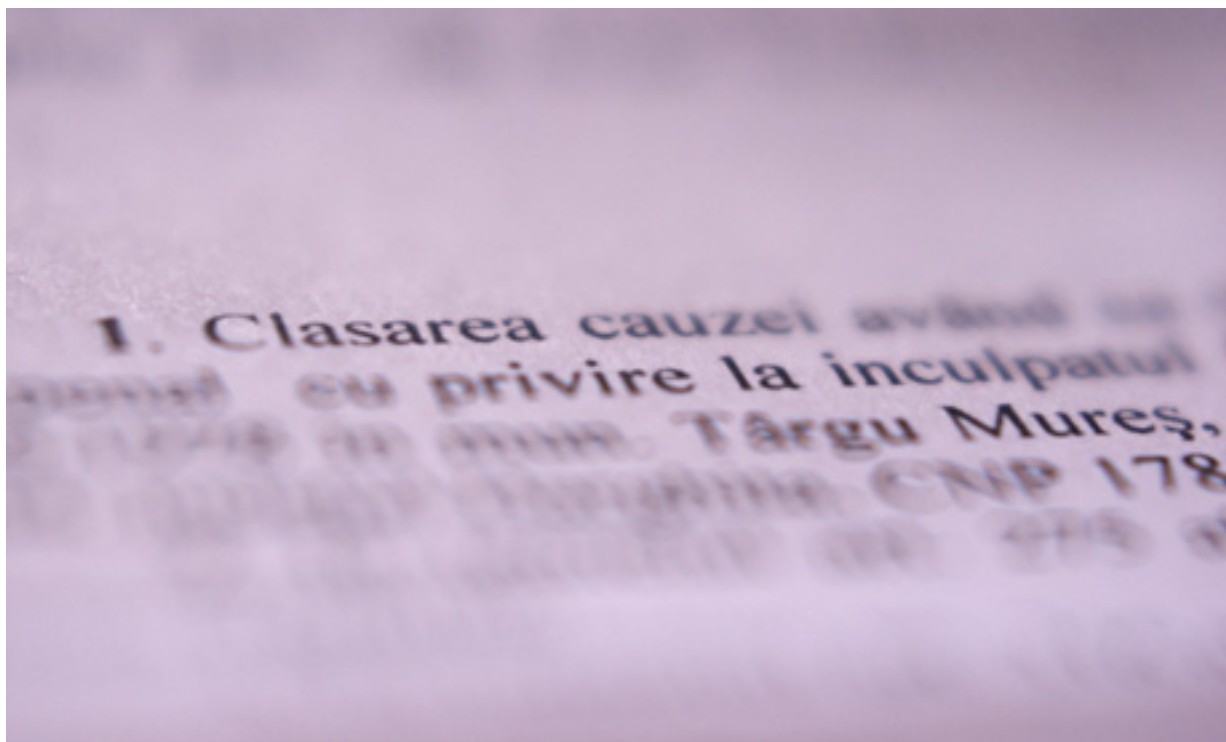
Nem próbálja nekem bemagyarázni, hogy én vagyok a hibás és nem a kollégája, inkább azt érezteti finoman, hogy a kollégájával együtt buta kisgyerekek vagyunk, akik ilyen piti ügyben

fitogtatjuk egymásnak az erőnket, ahelyett, hogy igazi ügyekkel foglalkoznánk.

Megírjuk a nyilatkozatot szépen, időközben megtudom, az a gond, hogy az autó tetején valahol lefotóztak egy körszerű, 15 centi átmérőjű súrlódási foltot, amiben volt két darab 5 centis karcolás, ez az általam okozott kár. Egy szerviz ennek a kárnak a javítását 600 és valahány lejre értékelte, nem emlékszem már pontosan a számra. Ha én ezt a kárt kifizetem, akkor az ügy le is zárul.

Kifizetem szívesen a kárt, mondom, ha én okoztam.

Azt sajnós M. nem tudja kideríteni a dossziéból, hogy pontosan hol van ez a karcolás a keréknymokhoz viszonyítva. A karcolásos képeken nem látszik a keréknyom, a keréknyomos képeken nem látja a karcolást. Nagyon közel nem lehetnek egymáshoz.



Mondom neki, és bele is írja a nyilatkozatba, hogy szívesen kifizetem a kárt, ha az autó megnézése után az lesz az érzésem, hogy lehet egy icipici esélye annak, hogy azt a kárt én okoztam. Mert a helyszínen úgy láttam, a gumik szépen gurultak, csattanásra, karcoláshangra nem emlékszem, a pedál és a fogaskerékvédő, amik még lennebb lehetnek, azok is

műanyagból vannak, nem karcolnak fémet, de egyébként is furcsa, hogy ekkora folt van két párhuzamos karccal, az azért valami nagyobb felületű cucc kellett okozza, mint a pedál sarka vagy a fogaskerékvédő éle.

Mondja M., miért nem keressük meg a kollégáját, hogy tárgyaljuk meg vele, hogy fizetnék, ha én okoztam a kárt, s zárjuk le az ügyet. Érzem M.-en, hogy minden normális rendőrnek kínos ez az ügy, jobban örülnének, ha le lenne zárva, s el lenne feledve.

Befejezzük a nyilatkozatot, elolvasom, aláírom, megyünk a rendőr barátomhoz beszélgetni. Nagy nehezen megtaláljuk. Mondja neki M., hogy jöjjön, beszélgessen velem. Erre mérgesen felzörren, hogy

mit beszélgessen, mit akarok én mindezek után.

Nagy nehezen hagyja meggyőzetni magát, és odatoppan elélem morcosan, hogy „mondja, mit akar?”. Mondom, hogy megnézném az autót, s ha én okoztam a kárt, kifizetném. Na, ekkor indul el a fejmosás, gyorsan el is búcsúzik M.-től, mert látom, hogy ez hosszú lesz, és szegény tudjon dolgozni, ha akar.

Barátom belelendül, mondandóját hosszú percekig keresztül csak ereszti és ereszti ki magából. Röviden fogalmazva: van még pofám idejönni hozzá beszélgetni, miután akkora kárt okoztam neki? Tudom én, hogy mennyit dolgozik ő ezért a kis rendőri fizetésért nap mint nap, hogy egy ilyen autót meg tudjon venni? És akkor jövök én csak úgy, és megkárosítom az autót, amiért évekig dolgozik? Tudom-e én, hogy mekkorát veszített az autó az értékéből? Mert az egy dolog, hogy kifizetem az újrafestést, de azon kívül hány száz eurót veszít az autó az értékéből azáltal, hogy újra lett festve. Tudom-e hogy mekkora gondokat okoztam neki itt a rendőrségen és a csajának odahaza?

Pedig ő aztán semmiben nem volt hibás.

Meglep, hogy ezt így kijelenti. A csaja kicsit hibás volt, de ő aztán egyáltalán, nem érti, miért kellett belekevernem őt az egészbe. (Még mindig látom, amint szalad felém dühösen, az igazolványát lobogtatva, és azt, amikor visszatartva a személyimet kijelenti, van öt percem, hogy a rendőrségre érjek. De nem érti, hogy minek kellett őt belekevernem a sztoriba.)



~~és a rendőrség megbüntette a csajt, még egyszer rákérdek, és igen a válasz. Na, ki a hibásabb, a 80 vagy a 600?~~

Nem is tudtam, hogy a rendőrség megbüntette a csajt, még egyszer rákérdek, és igen a válasz. Ej, nincs minden remény elveszve ebben az országban, előbb-utóbb a rendőrségben is lesz kakaó, és a feladatát fogja végezni. Hajrá fiúk!

Közben a számonkérés folyik tovább erőben, akkora hanggal, hogy a környékről többen is begyűlnek ideiglenesen bámészkodni. A szomszédos szobából kijön egy ember, s beáll közénk, mint a bíró a teniszben, végig követi a szóváltást, de nem szól semmit.

Minden érvet nem fogok ide leírni, mert nincs értelme fárasztanom az olvasókat. Tisztán látom, hogy a rendőrömnek igaza van. A saját világában. Nekem pedig igazam van, a saját világomban. Másak az értékeink, más számunkra a normalitás,

másképp mérünk és másképp számlázunk.

Miután kiöntötte magából a dühöt, a beszélgetésünk húszadik percében már rendes párbeszéd folyik, de még mindig különfelé beszélünk. Mondja, hogy le akartam járatni. Kérdelem tőle, mi volt lejárató, mi nem volt igaz abból, amit leírtam?

Igaznak igaz volt, de a hangnem, a stílus volt olyan nem túl objektív, olyan számára nem túl előnyös. Kérdem, számomra előnyös volt a bánásmód, amit a rendőrségen alkalmaztak? Engem a rendőrségen megaláznak becsületesen, s akkor én legyek haver és írjam úgy meg a cikkemet, hogy ő jöjjön ki hősnek belőle?

Mindenki a saját eszközeivel játszik, ők az erőfitogtatással és megfélemlítéssel, mi az iróniával és a nyilvánosság erejével. Ennyi. Eddig lazán játszottak, mert mindig ők győztek. Most az egyszer megszívta, mert túl nagy falatba harapott, s kiderült, hogy játszani szeret, de veszíteni nem.

Kb. 40-50 perces lehetett a beszélgetésünk, a végén még egyszer megkérdezem, megnézhetem-e az autót, mert ha van esélye annak, hogy én legyek a hibás, kifizetem a kárt. Erre megint paprikásan válaszol, hogy

az autó nem az övé, hanem a csajé, beszéljek a csajjal.

Mondom neki, hogy jó, de magamban megértettem, hogy ők sem nagyon akarják, hogy megnézzem az autót. Nincs nekem sem kedvem a csaj lehordó véleményét is végighallgatni a pasié után. Mi az, hogy mikor panaszkodnom kell, akkor az enyém az autó, én gürölközök érte, itt a rendőrségen, mikor meg kell nézni a nyomokat rajta, akkor már nem az enyém, hívjál mást?

Ez a küldözgetéses játék lehet, hogy nagyon menő itt a rendőrségen, de mi már unjuk. Itt vége a beszélgetésnek, elbúcsúzunk békében, kezet fogunk, kilépek a rendőrség ajtaján, és ezzel a rendőrségi kaland véget is ért, otthon várom nyugodtan a borítékot.

A borítékot november 5-én postázza Oace úr az ügyészségről.

Azt írják benne, hogy szeptember 3-án helyeztek büntető eljárás alá, akkor kezdték el a komoly vizsgáldást. A kutakodásaik során nem sikerült összerakniuk a képet, hogy a bicikli mely része okozhatta a két darab 15 centis karcot. Ír olyan érdekességeket a doksiban, hogy: „la fața locului s-au observat urme de anvelopă respectiv urme de rulare...” Milyen "la fața locului"? A rendőrség udvarán, vagy hol van az „a helyszínen”? A helyszínről azonnal eljöttünk, hogy megkaphassam a leckémet a rendőrségen.

Ír egy olyat is, hogy „de amintit faptul că bicicleta a fost ridicată imediat de organele de poliție

pentru a se stabili dacă există legătură de cauzalitate între părțile componente ale acestuia și zgârieturile de pe cupolă". Ez mikor történt, hogy én nem voltam ott?

Vagy mikor engem bepakoltak oda a pocsék váróterembe, akkor kimentek a rendőrség elé lekötött bringámhoz, és végigtapogatták azt? Ezt hívják úgy, hogy "bicicleta a fost ridicată"? Mert máskor még a bringám közelébe sem kerülhettek, nem hogy rátegyék a kezük.

És most jön a csattanó: „Însă nu s-au putut identifica elemente care să conducă la concluzia că zgârieturile au fost produse de bicicletă". Szóval nem tudtak olyan elemeket azonosítani, melyek ahhoz a következtetéshez vezethetnének, hogy a karcolásokat a bicikli ejtette.

Volt egy helyszíni tanújuk is, aki szerintem maga a rendőr lehetett, mert mással ott nem beszéltek, és ez a tanú sem tudta megtalálni a magyarázatot arra, miként keletkeztek azok a karcok a biciklitől. Ebből kifolyólag az ügyet 2014. október 29-én ejtik, lezárják. Húsz napig lehet fellebbezni, de gondolom, ez nem történt meg, mert már január közepe, s nem kaptam azóta semmi értesítést, hogy fellobbant volna az ügy lángja. Vége, az ügy lezárult. Ezt sem szívtam le.

Nem akarom nagy hősies következtetésekkel befejezni,

de úgy látom, akkor fogunk tudni biciklivel normálisan közlekedni Udvarhelyen, ha kiharcoljuk magunknak, mert a rend őreitől nem sokat várhatunk. Talán a helyi rendőrségtől igen, ők közülünk valók.

Szívesen elmennék fotóriportot készíteni arról, miként büntetik végig a kerékpárútra parkolt autókat, remélem, nem kell sokat várnunk erre a lépésre.

Várom nagyon azt a napot, amikor a rendőrségen csak M.-hez hasonló emberek fognak dolgozni. Tudom, hogy ez csak álom, de drukkolok nagyon a rendőrségnek, hogy sikerüljön megtalálnia igazi önmagát, hogy hasznos lehessen közösségünk számára, és hasznosnak is érezze magát.

Várom nagyon azt a napot, mikor Udvarhelyen közlekedni lehet majd normálisan kerékpárral. Mikor nem bután tervezett felesleges körforgalmakra költik a pénzt, hanem bicikliutakra. Mikor el tudom engedni a gyerekem bringával itthonról Udvarhelyre úgy, hogy nem kell féltennem őt.

Mikor az udvarhelyi autósok megértik, hogy a bringások és a gyalogosok velük egyenrangú közlekedési partnerek. Mikor ezen autósok egy része kiszáll a meleg autóból, mert rájön, hogy ma délután bringával tizedannyi idő alatt teszi meg az utat a Kossuth végétől a Kauflandig. Sorolhatnám.

Messze vagyunk még a normális állapottól.

Attól a normálistól, mely számomra és barátaim számára normális. Sokkal közelebb vagyunk ahhoz a normálishoz, ami rendőr barátom és barátai szerint normális. Jó lenne, ha konfliktus nélkül tudnánk haladni előre az utunkon, de elképzelhető, hogy lesznek még összecsapások, legyetek felkészülve.

Ne támadjatok nagyobb, mint muszáj, de ne is hagyjátok magatokat. Ha valaki vagy valami bánt, fotózzatok és filmezzetek, majd szóljatok, s jövünk mi segítségül a nyilvánossággal.

Ha nagyobb a gond, és tiltakozni kell valamiért, bármikor össze tudunk szedni pár tucat hasonló gondolkodású embert. Ki kell állnunk egymásért, ha azt szeretnénk, hogy valami történjen, a dolgok elmozduljanak jó irányba. Nem kell félni, nincs miért. Hajrá!